

sig, for der havde i hans Blad i Sommer været en Artikel, som paaviste, at Kongens Svaner i Fredensborg Slotspark sultede, men naar en Artikel, der var saa uvenlig mod Hoffet, stod i dette Blad, kunde dets Redaktør nok sige sig selv, at han ikke kunde vente Benaadning i Øjeblikket. Altsaa, Straffen blev ved at svæve over hans Hoved. Og saa er det, jeg har paastaaet — og jeg synes ikke, den højtærede Justitsminister har kunnet indvende noget væsentligt derimod —, at det er et Misbrug, der her finder Sted, at lade en Straf svæve over en saadan Mands Hoved i to Aar, men ikke ville lade det komme til en endelig Afgørelse. Jeg siger, at dette Forhold giver den højtærede Justitsminister en Indflydelse paa denne Mand og hans Ledelse af Bladet, som jeg finder ganske utilbørlig.

Den højtærede Justitsminister forklarer — det er Spalte 412 — sit Forhold med disse Ord, at hvad jeg har sagt, er rigtigt paa dette Punkt: „Manden har skaffet Lægeattest for, at han, paa Grund af sin Helbredstilstand, ikke kan taale at udstaa Straffen“. Her forklarer Justitsministeren, at saa snart en Mand møder med Lægeattest for, at han ikke kan taale Udsoning af en Straf, saa kan Justitsministeren ikke lade ham udstaa den. Det er saa vidt mig bekendt noget ganske nyt i dansk Retspleje, for jeg ved, at mangfoldige Mennesker have været syge og meget syge, men de ere blevne satte i Fængsel, og have de været syge der eller ere blevne det der, have de saa maattet afsone deres Fængselstraf i Arrestens Sygehus. Saadan gaar det almindeligt til. Der staar for mig en Række Erindringer om Arbejdere og Arbejderkvinder, om Væverne f. Eks. ved Rubens Væverier, der bleve førte i Fængsel; der staar for mig en Række levende Erindringer om, hvordan Folk i Flæng og Spræng ere blevne fængslede og, selv om de ikke have været dømt, ere komne i Varetægtsarrest, og man har slet ikke været sentimental overfor dem. Jeg erindrer, at vi fra Socialdemokratiets Side have rettet en Forespørgsel angaaende Misbrug af Varetægt og indbragt Lovforslag derom, men den højtærede Justitsminister har ikke gennem to Aar haft Tid til at forhandle med os om denne Sag. Nu fortæller han, at overfor denne syge Redaktør er han nødt til at give Henstand, naar han møder med en Lægeattest for ikke at kunne taale Fængsel. Jeg spørger den højtærede Justitsminister: Er det en Praksis, der skal være almindelig nu? For

i dette Øjeblik er det saadan, at naar en Mand møder hos den ærede Justitsminister med en Lægeattest, som Justitsministeren godkender, og naar den højtærede Justitsminister i øvrigt ser sin Interesse i at fritage denne Mand for Straf foreløbig, saa kan denne Mand i Aarevis faa sin Straf udsat. Nu er der det mærkelige ved denne Redaktør, at han er tilsyneladende meget rask, skriver en Artikel hver Dag, redigerer sit Blad og gør Jagtture en Gang imellem. Han havde netop været paa en saadan Jagttur Lørdag og Søndag, som han Mandag Morgen kommer hjem og modtager den højtærede Justitsministers elskværdige Henvendelse. Tilsyneladende er der altsaa intet i Vejen med denne Mand.

Den højtærede Justitsminister, der kender dette Blad meget nøje og selv har stemplet det her i Tinget som Organ for Rufferiannoncer, ved, at hvis han lod denne Redaktør afsone sin Straf i 4 Maaneder, vilde Bladet rimeligvis ophøre at udkomme. Den højtærede Justitsminister holder altsaa i Virkeligheden sin Haand over dette Blad. Det gør han i samme Øjeblik, som hele Regeringspressen raaber op om Smudspressen og forlanger en ny Presselov. Jeg sagde allerede forrige Gang og gentager det her, at ingen kan være blind for, at i det Par Aar, den højtærede Justitsministers Indflydelse har vist sig paa denne Maade, har dette Blads Politik været en anden end tidligere og vendt sig særlig mod den højtærede Justitsministers Fjender, medens Bladet kun har haft elskværdige Ord overfor Justitsministeren. Det er det, jeg kalder at „holde“ i den Forstand, jeg brugte Udtrykket, det er det, jeg kalder en illegitim Forbindelse, som jeg synes er kompromitterende for den offentlige Moral her i Landet.

Den højtærede Justitsminister paastod saa, idet han gik over til at omtale Aktieselskabet Oscar Køhler, at jeg ikke havde haft Ret i min Paastand om, at dette Aktieselskab aabenbarede nogen Aktiesvindel. Den højtærede Justitsminister udtalte sig ganske vist ret forsigtigt. Som det vil ses Sp. 410, siger han: Jeg ved det ikke, jeg ved ikke, om der har fundet Aktiesvindel Sted, men det er ikke bevist, at der har fundet en saadan Sted, — og han siger, at der er ikke Sandsynlighed derfor, idet han Sp. 411 siger: „Aktierne ejes paa ganske enkelte Undtagelser nær af enkelt Mand, nemlig Ihænderhaveren Oscar Køhler personlig“. Og saa fortsætter han videre: „Hvordan der saa kan blive